

המוזיאון העירוני מציג את פסליו - סגן ראש העיר שלח אליו פקחים

אמנות ההרריסה

ישראל שילת, נציג גח"ל, הודיע שימסור את הפרשה לטיפול המשטרה. ואילו אליהו נאווי, ראש העירייה, עמד בתוקף על דעתו לנסוע אל הפרופסור הישיש כדי לברר אם הוד"ח שהוגש בשמו הוא שלו או לא.

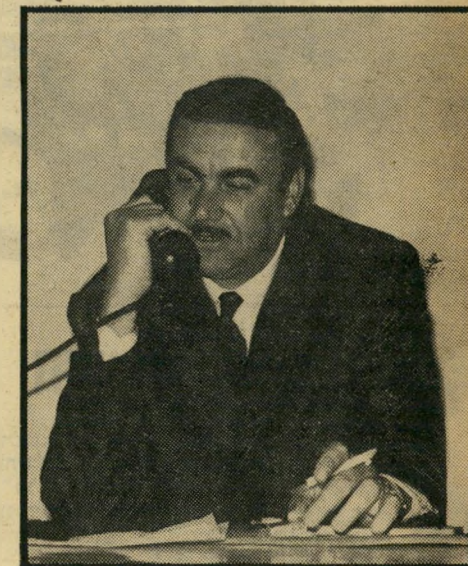
כרוב קולות התקבלה הצעתו של נאווי. אבל עזרא דבי, נציג העבודה וחברו של הר"פז באופוזיציה הפנימית לנאווי, הצהיר: "כלב מי שלא יכסור את הליכלוך הזה לי משטרה!"

עחונות

לכתוב

במקום להפגין

שבוע ימים לאחר הופעת הגליון הראשון של אליקודס, העיתון הערבי הראשון והיחיד של ערביי הגדה המערבית, שהופיע

עורך אביוולוף

דודוש כתב בתל אביב

פינוי בכוח לאחר שפקחי העירייה פרצו את קיר הסטודיו של הפסל יהודה בן יהודה, הם הוציאו את פסליהבובות שלו החוצה. שוטרי נראה צופה במלאכת ההרסה של הפקחים, שגרמו נזק רב ליצירות האמנות.

מכחדים מבוניאר נמיר וסגנו רבינוביץ' שרק ערב אחד לפני ההרסה השתתפו בקבלת ההחלטה לדחותה. לא העזו להורות לפקחים להפסיק ללא בויאר שנטע לירושלים בלי להשאיר הוראת עיכוב.

שמש מקום חניה, אך ברחובות הסמוכים ובבניינים השכנים משמשים מקומות דור מים כמשרדי עורכרדין, ארכיטקטים ומשרדי רוי הקונסוליה האיטלקית, אשר העירייה אישרה בנייתם ואשר גרמו לחסימת היציאה מהחניון, שבו נמצא האולם שלי. וכך הפך גם האולם למחסן.

הכדורגלנים היו רק סנונית ראשונה לזרם התיירות שנהר מאוריהיהודה לשרלונטבורג, על חשבון הגרמנים, כמוכר, הבאים בתור היו חברי להקת פולקלור שיסדו והרכיבו קזו ממכריו בעיריה.

מחוז לעיריה לא שמע איש על להקות הייצוג המגחנות שבהם נתברכה אוריהיהודה, אך משלמי המסים של העיר הגרמנית, שי מיננו את היוצאת הנסיעה והשהות של האורחים היקרים כבר הכירו היטב.

אחד הנוסעים, דולה נאזים (43) עובד המועצה המקומית, שאף הוא כקזו איש רפ"י לשעבר, טרם השתחרר מהזכרונות הנעימים: "איוה קבלת פנים ערכו לנו בי שרלונטבורג יאך התנהגו איתנו בכלבו, כל התלבושת הרשמית שלנו התבטאה בי סמל אוריהיהודה על כובע הטמבל והם כבר ידעו מי אנחנו".

כבואנו ספרנו להם על בעיותינו בי מזרח-התיכון" מסביר קזו את הצד המדיני של הבקורים. "וכמו כן בדקנו באיוה מידה הם נלחמים בהתפשטות הנואציזם, ואם הן צעדים שהם נוקטים מספיקים".

הפוס נגמר. אבל השנה כשביקרה קבוצת פקיד, עובדי ועסקי המועצה באורי יהודה ובראשם קזו ואשתו, ביקר שיגרתי בשרלונטבורג, נוכח קזו לדעת שגם חיים טובים נגמרים פעם.

הגרמנים שכימונו את המסעות בנפש חפ" צה נוכח לדעת שאין לביקורים קץ. "אולי רצוי" אמר ראש העיר שפרוך, בנוסוס רב ליידידו הותיק קזו "שגורמים רשמיים אצ" (המשך בעמוד 18)

ק לפני שבועות מספר העמידה עיריית תל אביב את אולם המוזיאון העירוני להצגת פסליו המתנועעים של הפסל יהודה בן יהודה. השבוע הסתערו פקחי אותה עירייה, כדי להריס את הסטודיו בו יוצר כך יהודה ואת פסליו ונשארו את פסלי הגומי שלו אל הרחוב.

ביום שני בבוקר הגיעו לסטודיו שני שנדרים מלאים פקחים ופועלים. יחד איתם הגיעו שתי נידות משטרה. בן יהודה ביקש מהפקחים להמתין עד שיצלצל לעירייה וישיג שם ביטול לצו ההרסה, כפי שהובטח לו על ידי סגן ראש העיר, מיכה כספי.

בן יהודה צילצל לכמה חברי הנהלת העירייה, שהביעו את רצונם לעזור לו אך לא היתה להם הסמכות לבטל את הצו או לדחותו. מאמציהם להשיג את סגן ראש העיר אברהם בויאר, הממונה על צווי ההרסה, עלו בתוהו.

הפקחים, אשר בזמן שיחותיהם הלפון של בן יהודה החלו לקרוא את קירות הסטודיו, הגבירו את קצב ההרסה כאשר התברר להם שלא הושג ביטול לצו. בן יהודה בעל הגוף, איבד את קורארו, ניסה למנוע בכוח את ההרסה, אך השוטרים גררו אותו לניידת המשטרה עד שהושלמה מלאכת ההרסה.

סיפר הפסל על סיבות ההרסה: "לפני שנתיים קניתי אולם בחצר אחורית של בניין ברחוב הוברמן 22. האולם שימש בי משך שש שנים כמחסן, היה מלא ליכלוך וזרמו בו מי שופכין. מחשש לנזק לעבודות שלי בניתי מאחורי דלתות העץ פנימה, בתוך הסטודיו, קיר. ביקשתי רשיון מהעירייה ולהפתעתי במקום לקבל רשיון הוגשה נגדי תביעה משפטית. העילה לתביעה היתה שהמקום נועד לי

יכולנו מעולם לעבוד כך. מובן שאין חופש עיתונות כזה בסוריה או במצרים. בלבנון יש קצת חופש עיתונות — אבל לא כמו בישראל."

מפלגות

מפלגת הפועלים

המשוחזרת

בשביל זקני מפ"ם (ההנהגה ההיסטורית), החל השבוע עידן האוטופיה הפזיז לית. סוף סוף נוצר הליכוד הגדול של ה פרולטריון הישראלי.

ועידת המפלגה, שהתכנסה בתל אביב, הח" ליטה להצטרף למערך עם מע"י — וברור היה כי הדרך תוביל לאיחוד מלא. כלומר: טחינתה של מפ"ם במע"י הגם של מפא"י.

הקיבוצים והרכוש. למרות הסיסמה את והפראות הידיאלטיות, היתה זו למע"י שה, פשיטת הרגל הרעיונית של מפלגת ה פועלים המאוחדת, אלופת השמאל הציוני עם הצטרפותה למערך, הפקירה למעשה את הפועלים העירוניים והתקלאיים ללא מגן בי הסתדרות ובממשלה. היתה זו התפתחות טבעית של המצב, בו הפכו משקי השומר הצעיר בעלי אינטרסים רכושניים, המנוגדים לאינטרסים של חברי מפ"ם העירוניים.

פרט מאלף: דווקא בקיבוצים העניים, הן צעירי ייחסי, גבר קולם של המתנגדים. מערד ולבגידה הציונית באינטרסים הפועליים. גרעיני ההתנגדות הקיבוציים, שכרתו ברית עם עסקנים עירוניים צעירים, רמזו על נכר

נותם להסיק מסקנות. בכמה קיבוצים החלו מדברים על פרישה, והקמת מפלגה שמאלית חדשה, שאף וכתה לכינוי "מפלגת הפועלים המשוחזרת".

קשה היה לקבוע, השבוע, מהי מידת הן רצינות של רמזים אלה, ומה יכולת אנשי השמאל להתארגן במיסגרת מפלגתית עצמאית. סבירה הרבה יותר נראתה האפשרות, כי רוב חברי המפלגה ילך אחרי הנהגה, ואילו צעירים אידיאליסטיים רבים ימצאו דרכם לכוחות פוליטיים קיימים, הן נראים להם נאמנים לכמה מן האידיאלים שבעבר ידעו מפ"ם להגן עליהם.

יחסי חוץ

מסעות

יחזקאל

היכרות ראשונה עם גרמנים ערך יחזקאל קזו (40), סגן ראש המועצה המקומית בי אוריהיהודה, בכנס צעירים בינלאומי שהתקיים ביום בחיפה ב-1965. קזו, יוצא עיראק, הן דובר עברית, ערבית ואנגלית, מיהר בשלהי אותה שנה לבקר בגרמניה, למרות הלכי הרוח ששררו אז בארץ נגד הידוק הקשרים. "מיידי כשהגעתי לגרמניה" סיפר על בני קזו הראשון, "ראיתי שיש הרבה מה לעשות ביחוד בדרך הצעיר כנגד התעמולה הערבית החזקה העוינת לנו".

הראשונים שנהנו מישפור היחסים בין קזו לעיר הגרמנית שרלונטבורג וראש עיריית שפרוך, היו כדורגלני אוריהיהודה, שי חזרו מסור בגרמניה גרושי רשמיים. אבל

לאחר מלחמת ששת הימים, ניצבה בפני עורך, כו, מחמוד אב אל-זולוף (44), בעייה אחרת: איך מוצאים כתב בתל אביב?

"לא איכפת לי מי זה יהיה, יהודי, מוסלמי או נוצרי, העיקר שיהיה עיתונאי טוב", אמר אביוולוף.

דומה שיותר משהיו ערביי הגדה מעוניינים יינים בעיתון עצמאי משלהם, היו מעוניינים בכך דווקא השלטונות. "אם יוכלו לכתוב נגדנו, לא יצטרכו להפגין ולשבות", אמר אחד מאנשי הממשל הצבאי. הסבר זה והן רצון להציג באמצעות העיתון דוגמה מוחשית של הרמוקרטיה הישראלית, המתירה חופש עיתונות, ממנו לא נהנו ערביי הגדה בתקופת השלטון היורדני, הם שגרמו לכך שאל-קודס מקבל סיוע מכל הגורמים הישראליים המעוניינים.

שלושה צבעים. באל-קודס עובדים למעשה שלושה עיתונאים: אביוולוף עצמו, לשעבר בעל העיתון הירדני אל-ג'יהאד, בר גר אוניברסיטאות בירות וקולומביה; מר חמד אבושליבה (40), יליד הכפר יהוד, הפרשן המדיני של העיתון, העובד גם כן מורה לספרות ערבית בבית הספר התיכון אברהמיה בירושלים; וגוריס באבא (58), סוחר מכוונות כביסה מרמאללה, שהיה פקיד ממשלתי בתקופת המנדט. כל אחד מהם מקיבל משכורת של 400 ל"י בחודש. מלבדם יש לעיתון כתבים בערייהשדה בגדה.

את הכתבות והדיועות הם כותבים בעט. את החודשות הם מקבלים מהטלקסים של הטלבויה הישראלית. את ההודעות והחדשות הפנים — מלישכת העיתונות הממשלתית. גורמים ישראליים רשמיים מוכנים גם לספק לעיתון מודעות, אך לא במידה שייראה כי אילו נתמך העיתון על ידי ממשלת ישראל. תוך שבוע ימים הגיע אל-קודס — ה מופיע בארבעה עמודים גדולים המודפסים בשלושה צבעים — שחור, ירוק ואדום — לתפוצה של כ-10 אלפים עותקים. אביוולוף מקוה להגדיל את התפוצה, לכשיוכל להפיץ את עיתונו גם בירדן ובלבנון.

בינתיים השיגה העזרה שקיבל את מטרתה. אביוולוף ועיתונאיו מלאים שבחים לדמוקרטיה הישראלית: "אצל חוסיין לא